

Поснули гори — їм нічого не болить.  
Тиса тече, Черемош бурлить.  
Що зір на небі, що вогнів земних —  
не розпізнати звідси, з низини,  
електроедельвейси і зірки;  
виходь на ґрунь — і в космос навпрошки...  
І так усе транзисторне звучить,  
телевізійне і смерекове блищить,  
що завмирають гамори лісів,  
потоки нітяться і Черемош осів,  
уже й сокирам нічого рубати,  
дараби архаїзмом відпливли,  
і лисинами світяться Карпати,  
і сниться півням, що вони орли.  
Невже Вам, гори, так нічого й не болить?  
А руки татові, від шміру не відмиті?  
А та невідворотна сила миті,  
що зупинила серце молоде?  
А ті сади, що їх на ґлум корчують?  
А ті сліди, що їх уже не чують  
щасливі і запухлі у добрі?  
А ті задумані, зневірені старі?  
А молоді, стурбовані бензином,  
що б'ють поклони в двері ощадкас?  
А та безпечність, що споїла нас,—  
забрала сльози і струїла сміх?..  
Неправда, гори,— Вам болить за всіх,  
за все, за все у рідному краю.  
Тривогу із потоків Ваших п'ю  
і чую, як із муки, із краси  
відроджуються тисові ліси.